

Sygn. akt VI Ga 413/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w R. VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Renata Bober

Sędziowie: SSO Anna Harmata

SSO Marta Zalewska (spr.)

Protokolant: sekretarz Agnieszka Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa: Kancelarii Radców Prawnych S. i (...)" Sp. p. w R.

przeciwko: Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda Kancelarii Radców Prawnych S. i (...)" Sp. p. w R. co do punktu II w zakresie kwoty 14.797zł oraz co do punktu III i apelacji pozwanego Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w R. co do punktu I i III

wyroku Sądu Rejonowego wR. V Wydziału Gospodarczego z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt V GC 955/16

I. oddała obie apelacje

II. koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym wzajemnie znosi.

Sygn. akt VI Ga 413/16

U z a s a d n i e n i e w y r o k u z d n i a 27.04. 2017r.

Powód Kancelaria Radców Prawnych S. i (...) sp. p. z siedzibą w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. kwoty 47.035,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 38.240 zł od dnia 21 lutego 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony zawarły umowę z dnia 1 grudnia 1999r. (zmienioną następnie w dniu 8 czerwca 2001r. i 1 marca 2006r.), mającą za przedmiot zastępstwo procesowe w postępowaniu mandatowym oraz umowę z dnia 1 października 2002 r. mającą za przedmiot obsługę prawną pozwanego. W § 3 ust. 2 umowy dot. postępowań mandatowych strony uregulowały zasady wypłaty wynagrodzenia przysługującego powodowi - które miało być wypłacane po wyegzekwowaniu zasądzonych należności. Analogiczne rozwiązanie było w umowie z dnia 1 października 2002 r. (§ 4 ust. 2). Powód dodatkowo wskazał, że w związku z brakiem kierowania spraw, w których uzyskano prawomocny nakaz zapłaty do egzekucji (lub umarzaniem spraw przez Komorników) - strony dokonały zmiany zapisu § 3 ust. 2 umowy z 1999 r. oraz § 4 ust. 2 umowy z 2002 r. w ten sposób, że pozwany zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda, w przypadku rozwiązania umowy, zasądzonych przez Sąd kosztów zastępstwa procesowego, które nie został

wyegzekwowane przez pozwanego i nie zostały zapłacone powodowi przez pozwanego. W trakcie współpracy powód wielokrotnie musiał zwracać się do pozwanego o uiszczenie zaliczek niezbędnych do przeprowadzenia postępowań egzekucyjnych, których pozwany jednak nie uiszczal. Powód znalazł się w niekorzystnej sytuacji finansowej, gdyż za wykonaną pracę nie otrzymywał wynagrodzenia. Ostatecznie umowa o obsługę prawną z 1 października 2002 r. została wypowiedziana przez pozwanego pismem z dnia 28 lipca 2011 r., zaś powód pismem z dnia 14 lutego 2012r. wypowiedział umowę z dnia 1 grudnia 1999r.

Powód wystawił fakturę VAT nr (...) dotyczącą wynagrodzenia za prowadzenie spraw ujętych w wykazie nr 14 i 26. Powód przesłał do pozwanego szczegółowe wykazy obejmujące zestawienie należnych stronie kosztów. Powód wskazał również, że niniejszym pozwem nie dochodzi kosztów za sprawy ujęte w wykazie nr 14 pod pozycjami 27, 56, 58, 69, 81, 92, 113, 149, 160, 233, 263, 278, 289, 346, 351, 366, 369, 373, 411, 414 – z

uwagi na ich uregulowanie już po sporządzeniu wykazu. Powód żądał również odsetek ustawowych od kwoty netto, tj. 38.240 zł od dnia 21 lutego 2014 r., tj. po upływie 7 dni od dnia doręczenia (13 lutego 2014 r.) zawiadania do próby ugodowej (sygn. akt V GCo 36/14).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut nieważności § 4 ust. 2 zd. 2 umowy z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. z uwagi na uzależnienie przez strony obowiązku zapłaty nie wyegzekwowanych kosztów od warunku sprzecznego z bezwzględnie obowiązującym art. 89 k.c., a zatem nieważnego (art. 58 § 1 k.c.) oraz z uwagi na sprzeczność z zasadami współzycia społecznego w zakresie zastrzeżenia dotyczącego skutków rozwiązania umowy o obsługę prawną, na podstawie art. 58 § 2 w zw. z art. 58 § 3 k.c. Wskazał, iż skutkiem takiego zapisu zleceniodawca nie mógł rozwiązać umowy bez ponoszenia poważnych skutków finansowych, a dodatkowo zleceniobiorca mógł w każdej chwili bez ważnego powodu rozwiązać umowę w celu uzyskania zapłaty za kilka lat świadczenia – w rezultacie nieskutecznych – usług. Dodatkowo podniósł, że taki zapis aneksu zmierza do obejścia art. 119 k.c., gdyż dokonuje samodzielnego ustalenia początku biegu terminu przedawnienia. Aneks z dnia 18 lipca 2008 r. ma zastosowanie wyłącznie do spraw windykacyjnych z okresu od 1 grudnia 1999 r. do 7 czerwca 2001 r., nie modyfikował bowiem umów z dnia 8 czerwca 2001 r. i z dnia 1 marca 2006 r. - będących odrębnymi umowami. Niezależnie od powyższych zarzutów pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia. Zdaniem pozwanego, jeśli wymagalność roszczenia zależała od wypowiedzenia umowy o obsługę prawną przez zleceniobiorcę, to bieg terminu przedawnienia wedle art. 120 zd. 2 k.c. powinien rozpocząć się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby zleceniobiorca podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Dlatego termin 2-letni z art. 751 k.c. należało obliczać dla każdego roszczenia każdorazowo od dnia następnego po dniu umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Pozwany podniósł ponadto zarzut braku podstaw do żądania zapłaty części kwoty dotyczących nakazów z 1998 r. i 1999 r., wydanych przed dniem zawarcia umowy zlecenia. Pozwany zakwestionował również żądanie odsetek ustawowych od dnia zawiadania do próby ugodowej i podniósł, że powód nie doręczył mu faktury VAT. W piśmie procesowym z dnia 19 września 2016r. pozwany dodatkowo podniósł, iż powód nie ma legitymacji czynnej w zakresie roszczeń z tytułu obsługi prawnej świadczonej do 18 maja 2001r., gdyż powodowa spółka partnerska powstała dopiero tego dnia (została wpisana do rejestru przedsiębiorców), a

nie jest następcą prawnym podmiotu, który zawarł umowę z 1 grudnia 1999r., 2 listopada 2000r. oraz wcześniejszych. Pozwany wskazał, iż w tej sytuacji zasadnymi z wykazu nr 26 mogą być co najwyżej roszczenia o zapłatę łącznie kwoty 700 zł netto.

W odpowiedzi na wezwanie Sądu do ustosunkowania się do wszystkich podniesionych w piśmie pozwanego z dnia 19 września 2016r. twierdzeń i zarzutów p/r rygorem ich przyznania, powód w dniu 4 października 2016r. złożył pismo, w którym podniósł, iż powodowa spółka partnerska jest następcą prawnym dotychczasowej spółki cywilnej, przedkładając w tym przedmiocie stosowne dokumenty.

W dniu SR w R. wydał wyrok, którym częściowo uwzględnił powództwo, koszty procesu stosunkowo rozdzielił. W uzasadnieniu wyroku ustalił m.in., iż w dniu 30 czerwca 1992r. została zawarta pomiędzy J. K. i W. S. umowa spółka cywilnej pod nazwą Kancelaria (...). W drodze aneksu do umowy spółki cywilnej dotychczasowi wspólnicy przyjęli na wspólnika S. S. (2). W dniu 22 kwietnia 1998r. pozwany (zleceniodawca) zawarł z J. K. i W. S. - (...) s.c. umowę zlecenia. Przedmiotem umowy zgodnie z § 1 ust. 1 umowy było zastępstwo procesowe oraz prowadzenie egzekucji na rzecz zleceniodawcy w sprawach przeciwko osobom fizycznym korzystającym z usług zleceniodawcy bez uiszczenia wymaganej opłaty za przejazd. W § 3 ustalono zasady wypłaty wynagrodzenia, w szczególności w ust. 2 wskazano, że wynagrodzenie będzie wypłacone zleceniobiorcy przez zleceniodawcę po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT. Zgodnie z ust. 4 zleceniodawca był obowiązany do uiszczania wszelkich opłat sądowych oraz opłat skarbowych za pełnomocnictwo do każdej sprawy. Zleceniodawca był obowiązany również do uiszczania zaliczek na koszty egzekucyjne w wysokości żądanej przez Komornika Sądowego. W § 4 umowy wskazano, że w przypadku wycofania sprawy z Sądu lub umorzenia zasądzonych należności, jak i nieprzewidzianych niekorzystnych dla zleceniodawcy rozstrzygnięć sądowych, zleceniobiorcy przysługuje wynagrodzenie odpowiadające faktycznie poniesionym przez niego kosztom. W piśmie z dnia 29 listopada 1999r. J. K. wystąpił ze spółki cywilnej ze skutkiem na dzień 30 listopada 1999r. W dniu 1 grudnia 1999 r. Kancelaria (...) w R. (reprezentowana przez W. S.) oraz pozwany Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. z siedzibą w R. (działający wówczas pod firmą: (...) sp. z o.o. w R.) zawarli umowę, której przedmiotem (zgodnie z § 1 umowy) było zastępstwo procesowe w postępowaniach sądowych w sprawach przeciwko osobom fizycznym korzystającym z usług pozwanego bez uiszczenia wymaganej opłaty za przejazd – tzw. postępowanie mandatowe. Wg § 2 zleceniodawca udzielił zleceniobiorcy pełnomocnictwa procesowego, skutkującego również na postępowanie egzekucyjne. W § 3 ust. 1 umowy ustalono wynagrodzenie przysługujące powodowi w wysokości 70 zł, zaś w przypadku skierowania sprawy na drogę sądową 150 zł. Powyższe wynagrodzenie, jak również koszty klauzulowe i w postępowaniu egzekucyjnym miało być wypłacone po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT (§ 3 ust. 2 i 3). Zleceniodawca zobowiązał się uiszczać opłaty sądowe oraz zaliczki na koszty egzekucyjne, żądane przez komornika (§ 3 ust. 4). W przypadku wycofania sprawy z sądu lub umorzenia zasądzonych należności lub niekorzystnych dla zleceniodawcy rozstrzygnięć sądowych zleceniobiorcy przysługiwało wynagrodzenie odpowiadające faktycznie poniesionym przez niego kosztom (§ 4). Umowa o identycznej treści została zawarta bez daty, a zarejestrowana w Generalnym Rejestrze Umów prowadzonym przez pozwanego w dniu 2 listopada 2000r.

W dniu 30 kwietnia 2001r. W. S. i S. S. (2) zawiązali w formie aktu notarialnego spółkę partnerską o nazwie K. Radców Prawnych (...) z/s w R.. Partnerzy wnieśli do spółki wkłady w postaci wykonywania w ramach spółki wolnego zawodu radcy prawnego, a W. S. dodatkowo wniósł w formie aportu urządzenia biurowe o wartości 15.000 zł, a S. S. (2) wniósł także w formie aportu urządzenia biurowe o wartości 5.000 zł. Powyższa spółka partnerska została wpisana do rejestru przedsiębiorców na mocy postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym w R. z dnia 18 maja 2001r.

Z dniem 18 maja 2001r. W. S. i S. S. (2) wystąpili ze spółki cywilnej Kancelaria (...) w wyniku czego uległa ona rozwiązaniu, o czym zawiadomili Urząd Skarbowy w R. w dniu 21 czerwca 2001.

W dniu 8 czerwca 2001r. została zawarta pomiędzy pozwanym a Kancelarią Radców Prawnych (...) umowa zlecenia o tożsamej treści jak z dnia 1 grudnia 1999r. Umowa o analogicznej treści została podpisana także 1 marca 2006r.

W dniu 1 października 2002 r. strony zawarły kolejną umowę, której przedmiotem była pełna obsługa prawna strony pozwanej, w tym windykacja należności oraz zastępowanie zleceniodawcy przed organami wymiaru sprawiedliwości (§ 1 ust. 1 umowy). W § 3 wskazano, że umowa została zawarta na czas nieokreślony od dnia 1 października 2002 r. Umowę tę mogła rozwiązać każda ze stron z terminem wypowiedzenia wynoszącym 6 miesięcy. W § 4 ust. 1 wskazano, że wynagrodzenie zleceniobiorcy stanowiło ryczałt: 2000 zł i VAT, płatne miesięcznie po przedstawieniu faktury VAT. Wedle § 4 ust. 2 umowy w razie prowadzenia spraw sądowych, egzekucyjnych powodowi przysługiwało 100 % zasądzonych i wyegzekwowanych kosztów zastępstwa procesowego, klauzulowego i egzekucyjnego plus VAT, a w przypadku wygaśnięcia umowy ww. koszty, które wpłynęły na rachunek zleceniodawcy w wyniku działań powoda. W

§ 7 strony postanowiły, iż z chwilą podpisania niniejszej umowy, traci ważność dotychczasowa umowa- zlecenia z 2 listopada 2000r.

W dniu 18 lipca 2008 r. strony podpisały aneks do umów zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. Strony zmieniły treść § 4 ust 2. zd. 2 umowy z dnia 1 października 2002 r. przyjmując, iż w wypadku rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron, zleceniodawca zobowiązuje się do zapłaty na rzecz zleceniobiorcy zasądzonych w orzeczeniach (nakazach zapłaty i wyrokach – zaopatrzonych w klauzule wykonalności) na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego zleceniobiorcy, które nie zostały przez zleceniodawcę zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników. W § 3 ust. 1 aneksu wskazano, że w umowie z dnia 1 grudnia 1999 r. z późniejszymi zmianami zmienia się dotychczasową treść § 3 ust. 2 i 3. Powyższa zmiana miała tożsamą treść ze zmianą § 4 ust 2. zd. 2 umowy z dnia 1 października 2002 r. Strony ponadto ustaliły w § 5 aneksu, że wchodzi on w życie od dnia jego podpisania i ma zastosowanie również do wszystkich prowadzonych przez zleceniobiorcę spraw nierozliczonych na dzień jego zawarcia.

Powód wielokrotnie zwracał się do pozwanego o uiszczenie zaliczek na koszty postępowania egzekucyjnego, żądanych przez komorników prowadzących postępowania egzekucyjne. Pozwany odmawiał uiszczania zaliczek, często z uwagi na ich nieegzekwowalność, brak adresu dłużników, co w konsekwencji uniemożliwiało skuteczne prowadzenie egzekucji, bądź niecelowym było ich ponowne wszczynanie, a egzekucje były umarzane.

Ponadto powód we własnym zakresie i na własny koszt kierował do dłużników wezwania do zapłaty zasądzonych kosztów zastępstwa oraz należności głównych. Powód podejmował działania celem wyegzekwowania zasądzonych kosztów zastępstwa oraz należności głównych nawet po zwrocie wniosków egzekucyjnych, a tym samym realizował obowiązki wynikające z umowy z należytą starannością.

Pismem z dnia 28 lipca 2011 r. pozwany wypowiedział umowę z dnia 1 października 2002 r. z zachowaniem 6-miesięcznego okresu wypowiedzenia, tj. ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2012 r. Pismem z dnia 14 lutego 2012 r. powód wypowiedział umowę z dnia 1 grudnia 1999r. zmienioną umowami z dnia 8 czerwca 2001 r. i 1 marca 2006 r.

Powód wykonywał obsługę prawną pozwanego w zakresie spraw wskazanych w wykazach nr 14 i 26 - obejmujących sprawy, które wpłynęły do Sądu, a które nie zostały wyegzekwowane dobrowolnie lub przymusowo na dzień rozwiązania umów. Wykaz nr 14 dotyczył spraw, które zostały wszczęte w latach 2010-2011. Wykaz nr 26 dotyczył spraw, które wpłynęły do Sądu w okresie od 1997 r. do 2010 r., a które nie zostały wyegzekwowane dobrowolnie lub przymusowo na dzień rozwiązania umów. W powyższym wykazie sprawy pod pozycjami nr 14, 16, 22, 29, 30, 33, 40, 65, 66, 67, 68, 75, 77, 93, 96, 98, 103, 115, 120, 122, 126, 131, 133 - to sprawy, w których zarówno postępowanie sądowe, jak i postępowanie egzekucyjne zostało zainicjowane przed 1 grudnia 1999 r. Sprawy pod pozycjami nr 3, 28, 36, 55, 56, 69, 144, 145, 151, 156 to sprawy, wszczęte i w których egzekucja była prowadzona po 1 grudnia 1999r. Pozostałe pozycje obejmują zaś sprawy zakończone przed 1 grudnia 1999r., ale w których postępowanie egzekucyjne było wszczęte po tej dacie. Powód wezwał pozwanego do dokonania weryfikacji poprawności wystawionych wykazów w terminie do 15 stycznia 2012 r. po rygorem uznania, że koszty zastępstwa procesowego w przedłożonych sprawach nie zostały przez pozwanego zapłacone. Pozwany dokonał częściowego sprawdzenia wykazów i uznał je za niezapłacone, jednakże co do wykazów nr 14 i 26 - pozwany odmówił ich sprawdzenia powołując się wyłącznie na zbyt krótki termin wyznaczony przez powoda. Dodatkowo w piśmie z dnia 20 lutego 2012 r., znak: DN/451/2012 pozwany podniósł, że nie będzie dokonywał kolejnych weryfikacji wykazów przedkładanych przez powoda.

Powód wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 13 kwietnia 2015 r. na kwotę 47.035,20 zł brutto (doręczona pozwanemu w dniu 15 kwietnia 2015 r.) z terminem płatności wynoszącym 3 dni. Niniejsza faktura VAT dotyczyła wynagrodzenia za prowadzenie spraw ujętych w wykazie nr 26 i 14 (z wyłączeniem pozycji o nr 27, 56, 58, 69, 81, 92, 113, 149, 160, 233, 263, 278, 289, 346, 351, 366, 369, 373, 411, 414).

W dniu 20 stycznia 2014 r. powód złożył w Sądzie Rejonowym w R. pismo zatytułowane „zawezwanie do próby ugodowej”, w którym wniósł o zawezwanie przeciwnika Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. w R. do zawarcia ugody, na podstawie której M. R. miało zapłacić na rzecz powoda kwotę 1.020.517 zł netto, w tym w szczególności

tytułem wykazu nr 14 – 23.940 zł netto, wykazu nr 26 – 14.300 zł netto. Powyższa sprawa toczyła się pod sygn. akt V GCo 36/14. Pozwanemu doręczono ww. pismo w dniu 13 lutego 2014 r. Na posiedzeniu w dniu 19 marca 2014 r. strony nie zawarły ugody.

(dowód: k. 120-122 - pismo z dnia 20 stycznia 2014 r., protokół posiedzenia z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt V GCo 36/14)

Pomiędzy stronami toczyły się postępowania sądowe: z powództwa powoda o zapłatę należności objętych postępowaniami mandatowymi, z tytułu wykonania zawartych umów, a poza sporem było (twierdzenie pozwanego niezaprzeczone przez powoda), że dotyczyło spraw, gdzie należności zostały zasądzone po podpisaniu aneksu. W procesie tym sąd ustalił ważność i skuteczność zapisu § 2 i 3 aneksu, tj. nie przyjął nieważności „warunku” zapłaty oraz sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, jak również liczył termin przedawniania roszczenia od daty rozwiązania umów. Ponadto pozwany wytoczył powództwo przeciwko powodowi o ustalenie nieważności zapisów § 2 i 3 aneksu oraz, że przysługuje mu zarzut przedawniania. SO w R. oddalił powództwo, zaś SA w R. oddalił apelację, a skarga kasacyjna nie została przez Sąd Najwyższy przyjęta do rozpoznania z uwagi na zagadnienie prawne, przedstawione przez skarżącego, które nie kwalifikuje się jako nierozpoznane, nowe, wpływa na rozwój prawa. Sąd Apelacyjny w R. w uzasadnieniu wyroku stwierdził, iż rozstrzygnięcie sprawy V GC 537/12 nie ma charakteru prejudycjalnego, zaś taki charakter ma powództwo o ustalenie, które co do zasady dopuścił i ostatecznie w wyniku jego rozpoznania stwierdził ważność i brak naruszenia zasad współżycia społecznego zapisów treści § 2 i 3 aneksu, którymi strony zmieniły zapis § 4 ust. 2 i odpowiednio § 3 ust. 2 i 3 umów, natomiast nie zajął się jako niedopuszczalnym w procesie o ustalenie prawa zarzutem przedawnienia.

(odpis wyroku SR w R. V GC 573/12 z uzasadnieniem, k. 89 – wyrok SO w R.z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt VI GA 239/12, k. 90-95, 96 - odpisu wyroku SO w R.z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. VI GC 6/13 z uzasadnieniem i wyroku SA w R.z dnia 24 października 2013 r., sygn. I ACA 353/13, k. 106-109- wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt V GC 1665/13, k. 99-105 - wyrok i uzasadnienie Sądu Rejonowego w R.z dnia 05 listopada 2014 r., k. 110-119 - wyrok i uzasadnienie Sądu Okręgowego w R.z dnia 17 marca 2015 r., sygn. VI Ga 28/15).

W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy ocenił, iż roszczenie powoda wynika z umowy zlecenia, o której mowa w art. 734 § 1 k.c. Podzielił sąd zarzut częściowego braku legitymacji czynnej powoda wobec roszczeń datowanych na okres s.c. wobec braku następstwa prawnego. Nowo utworzona spółka partnerska nie powstała na skutek przekształcenia dotychczasowej spółki cywilnej w trybie art. 551 § 2 i 3 ustawy z dnia 15 września 2000r. kodeks spółek handlowych, pomimo tego, iż tamtejsze prawo przewidywało taką możliwość. Powód powołując się na rzekome następstwo prawne spółki partnerskiej nie przedłożył wymaganych do przekształcenia dokumentów o których mowa w art. 556 k.s.h., zaś z postanowienia Sądu Rejestrowego z dnia 18 maja 2001r. jednoznacznie wynika, iż spółka partnerska powstała jako nowy podmiot gospodarczy (spółka osobowa), a nie na skutek przekształcenia spółki cywilnej. Tym samym w niniejszej sprawie nie znajdzie zastosowania art. 553 § 1 k.s.h. w myśl którego spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej. Partnerzy W. S. i S. S. (2) wnieśli do spółki partnerskiej wyłącznie wkłady, które zostały jednoznacznie określone w § 6 umowy zawartej w formie aktu notarialnego. Tytułem wkładów nie zostały natomiast wniesione ewentualne wierzytelności wspólników spółki cywilnej prowadzonej pod firmą Kancelaria (...) i (...) w stosunku do pozwanego z tytułu obsługi prawnej świadczonej w ramach tej spółki w postępowaniach mandatowych. Za prawnie obojętne uznał sąd uchwały nr 1 i 2 podjęte przez wspólników spółki cywilnej (...) w dniu 18 maja 2001r. oraz porozumienie wspólników z tej samej daty. Nie mogą one stanowić ewentualnego uzupełnienia umowy zawiązania spółki partnerskiej w zakresie wniesienia dodatkowych wkładów z tytułu „prawa do kontaktów handlowych i współpracy z dotychczasowymi kontrahentami” z uwagi na brak zachowania wymaganej formy. Wskazać bowiem należy, iż w świetle art. 92 k.s.h. w ówczesnym brzmieniu, umowa spółki partnerskiej powinna być zawarta w formie aktu notarialnego, co oznacza iż ewentualne zmiany umowy dla swojej ważności wymagały także zachowania formy aktu notarialnego (art. 77 § 1 k.c.). Powód nie twierdził ani nie wykazał, iż miała miejsce ewentualna cesja wierzytelności z tytułu obsługi prawnej świadczonej przez wspólników spółki cywilnej na rzecz powodowej spółki partnerskiej. Za zupełnie chybione należy uznać twierdzenia powoda w zakresie następstwa prawnego wobec przejścia numeru REGON ze spółki cywilnej na spółkę partnerską. Numer REGON służy wyłącznie celom statystycznym, na co

wskazuje art. 62 ustawy z dnia 29 czerwca 1995r. o statystyce publicznej i nie rzutuje w żadnej sposób na następstwo prawne podmiotu. Za brakiem następstwa prawnego jednoznacznie przemawia fakt, iż 8 czerwca 2001r. została zawarta kolejna umowa zlecenia już pomiędzy spółką partnerską a pozwanym.

Tym samym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 7.040 zł dotyczącej roszczeń z wykazu nr 26, skoro powód wezwany w trybie art. 207 § 3 k.p.c. nie odniósł się w najmniejszym zakresie do szczegółowych wyliczeń pozwanego. (art. 229 k.p.c.).

Zdaniem sądu umowy poprzedzone aneksem przenosiły ryzyko umowne na osobę zleceniobiorcy, gdyż uzależniały jego wynagrodzenie od skuteczności egzekucji - do której w wielu wypadkach nie dochodziło z przyczyn leżących po stronie pozwanej. Na mocy aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. po rozwiązaniu umów roszczenia powoda o wynagrodzenie jeszcze niewyegzekwowane zaktualizowało się.

Zarzut nieważności zapisów aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. był już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w R. (sygn. akt VI GC 6/13) i Sąd Apelacyjny w R. (sygn. akt I ACa 353/13) - które to rozstrzygnięcia mają charakter prejudycjalny dla każdego powództwa o zapłatę wytoczonego w oparciu o umowy zlecenia (podlegające rozpoznaniu w sprawie o ustalenie). Pozwem w tamtej sprawie objęto badanie postanowień § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 umowy o zastępstwo z dnia 1 grudnia 1999 r., z 8 czerwca 2001 r. oraz z 1 marca 2006r. w kontekście jego zgodności z prawem (zastrzeżeniem warunku - art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 89 k.c.) oraz z zasadami współzycia społecznego (art. 58 § 2 k.c. i art. 353¹ k.c.). W ww. sprawach zarówno Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji uznały, że brak było podstaw do stwierdzenia, że przedmiotowe postanowienia są dotknięte wadą nieważności - analizowane postanowienia umowne były elementem składowym umowy nie noszącym cech warunku w rozumieniu art. 89 k.c. (a w szczególności nie stanowiły budzącego kontrowersje w doktrynie i orzecznictwie tzw. warunku potestatywnego). Sądy wskazały również, że brak było podstaw dla stwierdzenia, że badane postanowienia były sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Nie naruszały one równowagi między stronami, także zważywszy, że obie strony były podmiotami profesjonalnymi, strony zawierając przedmiotową umowę działały w granicach autonomii woli, z dostatecznym rozeznaniem - w tym licząc się z konsekwencjami prawnymi i finansowymi przyjętych regulacji umownych. Treść przyjętych postanowień umownych była jasna, precyzyjna oraz zrozumiała również dla przeciętnego odbiorcy (w tym w szczególności podmiotu profesjonalnego, dysponującego własną obsługą prawną - również poza osobą powoda). W ocenie Sądów obu instancji brak było podstaw do przyjęcia, że przedmiotowy zapis umowny wprowadzony aneksem sprzeciwiał się właściwości, naturze stosunku, ustawie czy zasadom współzycia społecznego - a przez to nie był nieważny na podstawie art. 58 § 1 i 2 k.c. Stosownie do art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyroki Sądu Okręgowego w R. w sprawie VI GC 6/13 i Sądu Apelacyjnego w R. w sprawie I ACa 353/13 są prawomocne i wiążące w niniejszej sprawie, a tym samym nie dopuszczają możliwości ponownego badania przedmiotowych zapisów w przytoczonym powyżej zakresie.

W ocenie Sądu nie był zasadny również zarzut sprzeczności § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 umów o zastępstwo z art. 119 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Oznacza to, że w ramach swobody zawierania umów (art. 353¹ k.c.) strony mogą zmodyfikować łączący je stosunek prawny także przez jednostronne ustępstwa wierzyciela, przy czym modyfikacja zobowiązania dłużnika, polegająca na odroczeniu wymagalności świadczenia pieniężnego nie sprzeciwia się właściwości stosunku prawnego, ustawie, ani zasadom współzycia społecznego. Tylko umawianie się co do innego okresu przedawnienia niż ustawowo przewidziany jest objęte zakazem zawartym w art. 119 k.c., ale nie dotyczy to wymagalności roszczenia, od której, zgodnie z art. 120 § 1 k.c. zależy rozpoczęcie terminu przedawnienia (wyrok SN z dnia 4 października 2012 r., sygn. akt I CSK 104/12, LEX nr 1227854). Czynność prawna w postaci rozwiązania umowy pozostaje bez wpływu na skrócenie bądź przedłużenie terminu przedawnienia roszczenia majątkowego powoda w stosunku do pozwanego. Rozwiązanie umowy zlecenia decydowało jedynie o powstaniu roszczenia o wynagrodzenie z ww. postanowień umownych i o rozpoczęciu biegu przedawnienia. Oceny powołanego

postanowienia umownego nie można zatem dokonać w kontekście naruszenia art. 119 k.c., a tym samym przesądzić o jego nieważności.

W ocenie Sądu nie znajduje również uzasadnienia zarzut ograniczenia zakresu obowiązywania aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. wyłącznie do okresu od 1 grudnia 1999 r. do 7 czerwca 2001 r. i w konsekwencji ograniczenia roszczenia powoda o wynagrodzenie do spraw wszczętych za ww. okres. Wskazać należy, że stosownie do art. 65 § 2 k.c. w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Dokonując zatem wykładni postanowień umowy - aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. należało stwierdzić, że zgodnym zamiarem stron było dokonanie modyfikacji umów zlecenia o zastępstwo pozwanego w postępowaniach mandatowych z dnia 1 grudnia 1999 r., 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. oraz umowy o obsługę prawną pozwanego z dnia 1 października 2002 r. Na powyższy zamiar wskazuje tytuł umowy z dnia 18 lipca 2008 r. „Aneks do umów zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r.”, jak również jej dalsze postanowienia umowne. W szczególności w § 3 ust. 1 aneksu wskazano, że w umowie z dnia 1 grudnia 1999 r. z późniejszymi zmianami zmienia się dotychczasową treść § 3 ust. 2 i 3. Zapis „z późniejszymi zmianami” w sposób jednoznaczny odnosi się do dalszych umów o zastępstwo wskazanych w tytule umowy, tj. umowy z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz z dnia 1 marca 2006 r. Technika konstrukcji powyższego aneksu, jakkolwiek nie do końca prawidłowa, pozwala na jednoznaczną konkluzję, że zmiany dotyczyły ww. umów zlecenia i nie ograniczały się wyłącznie do umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. Oczywistym i logicznym jest, iż aneks z dnia 18 lipca 2008 r. nie mógł odnieść się do umowy zlecenia zarejestrowanej 2 listopada 2000 r., skoro została ona rozwiązana na mocy § 7 umowy z dnia 1 października 2002 r.

Aneks dokonywał modyfikacji umowy zlecenia z dnia 1 października 2002 r. oraz umów z dnia 1 grudnia 1999 r., z dnia 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. Swoim zakresem nie obejmował zaś umowy zlecenia z dnia 22 kwietnia 1998 r. - również dotyczącej zastępstwa procesowego. W odniesieniu do wykazu nr 26 sąd dokonał podziału spraw na sprawy wszczęte i zakończone przed 1 grudnia 1999 r. i w stosunku do których nie wszczęto postępowania egzekucyjnego (kategoria 1.), następnie na sprawy zakończone przez 1 grudnia 1999 r., i w których postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte również przed tą datą (kategoria 2.). W stosunku do tej kategorii spraw zastosowanie w pełni miały postanowienia umowy z dnia 22 kwietnia 1998 r. - a zatem powodowi należało się wynagrodzenie wyłącznie w przypadku wyegzekwowania należności pozwanego lub dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika. Należy również wskazać, że w wykazie nr 26 zamieszczone zostały sprawy wszczęte i zakończone po 1 grudnia 1999 r. - w stosunku do których znajdują w pełni zastosowanie zasady ustalone aneksem z dnia 18 lipca 2008 r. (kategoria 3.). Ostatnią kategorią spraw z wykazu nr 26 (kategoria 4.) są sprawy, w których prawomocny nakaz zapłaty zapadł przed 1 grudnia 1999 r., jednakże postępowanie egzekucyjne zostało już wszczęte po 1 grudnia 1999 r. W stosunku do ostatniej kategorii spraw należy mieć na względzie dwie okoliczności. Po pierwsze strony w umowach zlecenia nie uregulowały postanowień o charakterze intertemporalnym. Brak jest postanowień, w których np. umowa z dnia 1 grudnia 1999 r. zastępuje umowę poprzednią, czy też stanowi aneks do niej. Każda umowa regulowała zasady współpracy stron w okresie od jej uchwalenia do momentu uchwalenia umowy następnej. Tym samym umowa z dnia 22 kwietnia 1998 r. dotyczyła spraw wszczętych w okresie od jej podpisania do dnia poprzedzającego podpisanie umowy z 1 grudnia 1999 r. Po drugie, sprawy egzekucyjne stanowią nową kategorię spraw - toczą się w odrębnym postępowaniu i pod nową sygnaturą akt. Postępowanie egzekucyjne zależy od dodatkowej aktywności wierzyciela i ma w zasadzie charakter samoistny w stosunku do postępowania rozpoznawczego. Tym samym w ocenie Sądu nawet w przypadku, w którym postępowanie rozpoznawcze zakończyło się przed 1 grudnia 1999 r., lecz postępowanie egzekucyjne (w tym klauzulowe) wszczęto po tej dacie - osobie uprawnionej należą się koszty wynagrodzenia za prowadzenie postępowania egzekucyjnego już na podstawie umowy z dnia 1 grudnia 1999 r., do której miały zastosowanie przepisy aneksu z dnia 18 lipca 2008 r. (bez kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu rozpoznawczym).

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd uznał ww. zarzut za częściowo uzasadniony.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie znajduje uzasadnienia zarzut przedawnienia całości roszczenia powoda o wynagrodzenie. Zgodnie z art. 751 pkt. 1 k.c. z upływem dwóch lat przedawniają się w szczególności roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujących osobom, które stale

lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju. Na podstawie § 4 ust. 2 umowy o obsługę prawną z dnia 1 października 2002 r. oraz § 3 ust. 2 i 3 umów o zastępstwo z dnia 1 grudnia 1999 r., 8 czerwca 2001 r. oraz 1 marca 2006 r. - zmienionych aneksem z dnia 18 lipca 2008 r. - wynagrodzenie powoda (ustalone odpowiednio na podstawie § 4 ust. 1 i § 3 ust. 1 ww. umów) będzie wypłacane zleceniobiorcy przez zleceniodawcę po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT. W przypadku zaś rozwiązania umowy zlecenia przez którąkolwiek ze stron, zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty na rzecz zleceniobiorcy zasądzonych przez sąd w orzeczeniach na rzecz zleceniodawcy kosztów zastępstwa prawnego, które nie zostały przez zleceniodawcę zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników. Niewątpliwie zatem przesłanki powstania i wymagalności roszczenia o wynagrodzenie były różne w zależności od tego, czy stosunek zlecenia między stronami nadal trwał, czy też uległ rozwiązaniu. Rozwiązanie umowy zlecenia skutkowało powstaniem roszczenia powoda o wynagrodzenie obejmującego koszty zastępstwa zasądzone w orzeczeniu sądowym oraz koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym - chociażby nie zostały zapłacone lub nie zostałyby wyegzekwowane. Przesłanka rozwiązania umowy zlecenia aktualizowała przedmiotowe roszczenie o wynagrodzenie - a przed momentem jej zaistnienia powód-zleceniobiorca nie mógł skutecznie domagać się należności z tytułu wynagrodzenia obejmującego koszty zastępstwa niewyegzekwowane bądź niezapłacone. Termin spełnienia takiego świadczenia nie był oznaczony w ww. umowach zlecenia (zarówno dot. zastępstwa pozwanego, jak i obsługi prawnej), ani w aneksie z dnia 18 lipca 2008 r. Termin spełnienia takiego świadczenia nie wynikał również z właściwości zobowiązania. Nie wyznaczała go data podpisania aneksu, ani nawet data rozwiązania umów zlecenia. Termin ten zależał zatem, stosownie do treści art. 455 k.c. od uprzedniego wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Konsekwencją powyższego stanu rzeczy, jest zastosowanie art. 120 § 1 zd. 2 k.c., który stanowi, że jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Mając na względzie ww. przesłankę powstania roszczenia o wynagrodzenie - to z chwilą rozwiązania umowy zlecenia powód mógł najwcześniejszym, skutecznym wezwać pozwanego o zaspokojenie powstałej w dacie tego rozwiązania wierzytelności. Wbrew twierdzeniom pozwanego termin ten nie może liczyć się odrębnie dla każdego roszczenia od dnia następnego po dniu umorzenia postępowania egzekucyjnego - albowiem w tym momencie roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia jeszcze nie powstało.

Pozwany umowę z dnia 1 października 2002 r. wypowiedział w dniu 28 lipca 2011 r., a uległa ona rozwiązaniu w dniu 28 stycznia 2012 r., zatem termin 2-letni przedawnienia zakończyłby się w dniu 28 stycznia 2014 r., w przypadku umowy z dnia 1 grudnia 1999 r. z późniejszymi umowami zmieniającymi z dnia 8 czerwca 2001 r. i 1 marca 2006 r. zostały one wypowiedziane przez powoda w dniu 14 lutego 2012 r., zatem uległy one rozwiązaniu w tym dniu i termin przedawnienia upływałby w dniu 14 lutego 2014 r.

Stosownie do treści art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania sprawy lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie budzi przy tym wątpliwości Sądu, jak również jest utrwalone w orzecznictwie stanowisko, że zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt V CSK 586/13). Zawezwanie do próby ugodowej (art. 185 k.p.c.) może prowadzić do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, jeżeli w treści wniosku w sposób jednoznaczny oznaczono przedmiot żądania i jego wysokość - i jedynie co do zakresu wierzytelności w zawezwaniu tym określonej. Dodatkowo podnieść należy, że skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia następuje niezależnie od tego, czy ugoda została zawarta, a więc także wtedy, gdy postępowanie zakończyło się stwierdzeniem sądu, że do ugody nie doszło (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 274/13). Powód złożył wniosek o zawezwanie do próby ugodowej w Sądzie Rejonowym w R. w dniu 20 stycznia 2014 r. We wniosku tym określono przedmiot żądania, tj. zapłatę kwoty 1.020.517 zł netto tytułem wynagrodzenia z umów zlecenia zawartych z pozwanym, w tym w szczególności tytułem wykazu nr 14 – 23.940 zł netto, wykazu nr 26 – 14.300 zł netto. Powyższa sprawa toczyła się pod sygn. akt V GCo 36/14. Pozwanemu doręczono ww. pismo w dniu 13 lutego 2014 r. Na posiedzeniu w dniu 19 marca 2014 r. strony nie zawarły ugody. W ocenie Sądu powód wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej - złożonym w dniu 20 stycznia 2014 r. doprowadził do przerwania biegu terminu przedawnienia

w odniesieniu do części wierzytelności o wynagrodzenie, tj. do wartości wynagrodzenia w kwotach netto. Powód przedmiotowym wnioskiem nie objął całego wynagrodzenia, a to nie objął nim wartości podatku VAT. Warto w tym miejscu wskazać, że przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. następuje, co do zasady, w granicach żądania pozwu, czy tak jak w niniejszym przypadku w granicach wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Podkreślić należy, iż istota każdego ugody, w tym także zawieranej w postępowaniu pojednawczym polega na wzajemnych ustępstwach stron, Stąd powód obejmując wniosek o zawezwanie do próby ugodowej wyłącznie kwoty netto ustąpił z roszczeniem w zakresie podatku VAT i w razie zawarcia ugody byłby obowiązany uregulować podatek VAT od kwoty 1.020.517 zł Tym samym brak objęcia całości roszczenia o wynagrodzenie wnioskiem z dnia 20 stycznia 2014 r. spowodował, że w pozostałej części roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Strona pozwana podniosła stosowny zarzut przedawnienia części roszczenia powoda, który winien zostać uwzględniony przez tutejszy Sąd.

Z uwagi na powyższe stronie powodowej należy się wynagrodzenie w wartościach netto – z wykazu nr 14 – kwota 22.740 zł (przy uwzględnieniu wyłączenia pozycji o nr 27, 56, 58, 69, 81, 92, 113, 149, 160, 233, 263, 278, 289, 346, 351, 366, 369, 373, 411, 414) oraz z wykazu nr 26 kwota 700 zł netto.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Sąd podzielił stanowisko powoda, że odsetki winny zostać liczone po upływie terminu wskazanego w zawezwaniu do próby ugodowej - od dnia jego doręczenia pozwanemu. Doręczenie zawezwania do próby ugodowej pozwanemu nastąpiło w dniu 13 lutego 2014 r. Siedmiodniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego upłynął bezskutecznie z dniem 20 lutego 2014 r. W związku z powyższym odsetki ustawowe za opóźnienie winny być liczone od dnia 21 lutego 2014 r.

Powyższy wyrok zaskarżyły apelacją obie strony.

Pozwany zaskrzył powyższy wyrok Sądu Rejonowego w części dot. punktu I i III zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 365 kpc poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie przesądzona jest kwestia ważności zapisów umowy łączącej strony,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni art. 119 kc w zw. z art. 120 § 1 zd. drugie kc w zw. z art. 58 § 1 i 3 kc poprzez uznanie, że zapisy zawarte w § 4 ust. 2 zd. 2 umowy – zlecenie z dnia 1.10.2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 umowy zlecenia z dnia 1.12.1999 r. wprowadzone na podstawie aneksu do umów zlecenia z dnia 1.10.2002r. oraz z dnia 1.12.1999r. , z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. nie są nieważne z mocy prawa,
3. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 65 § 1 i 2 kc i dokonanie wykładni zapisów wprowadzonych aneksem z dnia 18.07.2008 r. w sposób naruszający zasady wykładni oświadczeń woli i w rezultacie wskazanie, że zmiana zapisów wprowadzona aneksem z dnia 18.07.2008 r. dotyczy wszystkich umów o zastępstwo, a więc z dnia 1.12.1999 r. , z dnia 8.06.201 r. oraz z dnia 1.03.2006 r. , a nie tylko do umowy o zastępstwo z dnia 1.12.1999 r. ,
4. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędne niezastosowanie art. 120 § 1 zd. drugie kc i w konsekwencji uznanie, że bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od dnia w którym upływał 6 – miesięczny termin wypowiedzenia umów zawartych między stronami,
5. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 328 § 2 kpc poprzez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia wyroku, a więc nieodniesienie się w uzasadnieniu do zarzutu nieważności § 5 aneksu z dnia 18.07.2008 r. , co wskazuje na nierozpoznanie sprawy w tym zakresie i jest równoznaczne z niezawarciem w uzasadnieniu wyroku wyjaśnienia podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia,
6. naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez błędne niezastosowanie art. 58 § 2 i 3 kc w zw. z art. 353¹ kc i art. 5 kc i w rezultacie nieuznanie § 5 aneksu z dnia 18.07.2008 r. za sprzecznego z zasadami współzycia społecznego, a więc za zapis nieważny z mocy prawa,

7. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym polegająca na uznaniu, iż powód znajdował się w opóźnieniu od 21.02.2014r. pomimo, że nie były wówczas wystawione fv

8. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc w zw. z art. 5 kc poprzez zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów zastępstwa procesowego, które nie były niezbędne do celowego dochodzenia praw, a zostały wygenerowane ponad zrozumiałą potrzebę.

Pozwany wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości,
2. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R.,
3. zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwany rozwinął argumentację na poparcie przytoczonych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Powód zaskarżył apelacją powyższy wyrok w części, tj. w punkcie II co do kwoty 14.797 zł (nie kwestionował przedawnionej kwoty równowartości vat) i III (omyłkowo wskazał na pkt IV) w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Podniósł następujące zarzuty:

- błędna ocena materiału dowodowego w sprawie oceny uchwał i porozumień w zakresie przejęcia przez spółkę partnerską praw i obowiązków po spółce cywilnej oraz § 1 aneksu z dnia 18.07.2008r. poprzez przyjęcie, że nie odnosił się on do umowy zlecenia z dnia 22.04.1998r., podczas gdy materiał dowodowy wskazywał na odmienne jego rozumienie

- dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem, w szczególności zeznań świadka W. P. na okoliczność intencji stron przy podpisywaniu aneksu z 2008r.-protokoły rozpraw (art. 233§ 1 kpc w zw. z art. 65 § 2 kc)

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o dopuszczenie nowych dowodów w postaci porozumienia z dnia 18.05.2001r., którego to dokumentu powód omyłkowo nie przedłożył na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku oraz faktur powoda, które to dokumenty zostały odnalezione dopiero po zakończeniu sprawy w I instancji.

W odpowiedzi na apelację powoda pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego w niniejszej sprawie nie dopatrywał się naruszenia przez Sąd Rejonowy powołanych w apelacji przepisów. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wyciągnął z niego wnioski logicznie uzasadnione, które Sąd Okręgowy podzielił. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił motywy swego rozstrzygnięcia oraz argumentację na poparcie swego stanowiska, ocenioną przez Sąd Okręgowy jako prawidłową.

Niezasadnym był zarzut naruszenia art. 328 kpc poprzez nieodniesienie się w uzasadnieniu do zarzutu nieważności § 5 aneksu z dnia 18.07.2008 r. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być zasadny tylko wtedy, gdy uzasadnienie wyroku nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu, a braku uzasadnienia w zakresie na przykład poczynionych ustaleń faktycznych muszą być tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Powyższe w przedmiotowej sprawie nie miało zaś miejsca. Treść uzasadnienia Sądu Rejonowego pozwala bowiem na weryfikację ustalonych przez Sąd ten faktów i motywów dla jego rozstrzygnięcia również w zakresie dokonanej przez Sąd ten oceny zarzutów pozwanego zawartych w sprzeciwie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 365 kpc to wskazać należy, iż Sąd Rejonowy zanalizował zarzut nieważności zapisów aneksu z dnia 18.07.2008 r. zmieniającego § 4 ust. 2 zd 2 zlecenia z daty 1.10.2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 zlecenia z dnia 1.12.1999 r. wskazując, iż był już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w R. / sygn. akt VI GC 6/13/ i Sądu Apelacyjnego w R. /sygn. akt I ACa 353/13/, które w ocenie Sądu Rejonowego miało charakter prejudycjalny, przytaczając argumentację wyrażoną w tamtych rozstrzygnięciach, opowiadając się przeciwko uznaniu nieważności i przyjmując związanie nimi w myśl art. 365 § 1 kpc. Sąd Okręgowy podziela stanowisko odnośnie kwestii prejudycjalności, wyrażone także uprzednio przez Sąd Okręgowy orzekający w sprawie o sygn. akt VI Ga 28/15. Można tylko powtórzyć, iż przedmiot i zakres prejudycjalności został oznaczony przez Sąd Apelacyjny w R. orzekający w w/w sprawie co do apelacji, który wyraźnie wskazał, iż o stosunku mającym cechy stosunku prejudycjalnego można mówić pomiędzy orzeczeniem w tamtejszej sprawie, a każdym powództwem o zapłatę wytoczonym w oparciu o umowę zlecenia wymienioną we wniesionym w tamtej sprawie pozwem. Pozwem zaś w tamtej sprawie objęto badanie właśnie zapisów § 4 ust. 2 zdanie 2 umowy zlecenia z dnia 01.10.2002r. oraz § 3 ust. 2 zdanie 2 umowy zlecenia z dnia 1 grudnia 1999r. wprowadzone na podstawie aneksu z dnia 18 lipca 2008r. - w kontekście zbadania jego ważności w zakresie sprzeczności z prawem w związku z zastrzeżonym warunkiem (art.58 § 1 kc w związku z art. 89 kc), oraz sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (58 § 2 kc) w kontekście przesłanek z art. 353¹ kc. W tym to zakresie Sąd Okręgowy w tamtej sprawie uznał, iż brak podstaw do stwierdzenia, iż przedmiotowe postanowienia są dotknięte wadą nieważności skoro przedmiotowe postanowienie uznać należało za element składowy umowy nie noszący cech warunku w rozumieniu art. 89 kc. Brak również podstaw dla stwierdzenia, iż badana regulacja była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego skoro nie naruszała ona równowagi między stronami także zważywszy, iż obie strony były podmiotami profesjonalnymi, prowadzącymi wieloletnią działalność gospodarczą, a strony kształtując stosunek obligacyjny działały z dostatecznym rozeznaniem licząc się z konsekwencjami prawnymi przyjętych postępowań umownych. Przedmiotowy aneks w sposób wyraźny wskazywał, iż wolą stron było wprowadzenie zmiany o określonych konsekwencjach prawnych i finansowych dla ich obu. Ujęcie niniejszego jest jasne, precyzyjne i czytelne oraz zrozumiałe również stosując miernik przeciętnego odbiorcy, nawet nie profesjonalisty. Tym samym brak podstaw dla stwierdzenia, iż ta regulacja w swej treści sprzeciwiała się właściwości, naturze stosunku, jak i ustawie oraz zasadom współżycia społecznego. Sama okoliczność podpisania niekorzystnego dla pozwanego aneksu, jako że zakończenia współpracy wiązałoby się z dodatkowym obciążeniem finansowym, nie czyniła jego zapisów nieważnymi z mocy prawa jako sprzecznymi z zasadami współżycia społecznego. Niniejsza argumentacja jest aktualna również w zakresie par. 5 aneksu z dnia 18 lipca 2008r.

Nie zasługiwał na uwzględnienie kolejny zarzut apelacji, a to art. 119 kc w zw. z art. 120 § 1 zd. drugie kc w zw. art. 58 § 1 i 3 kc poprzez uznanie przez sąd I instancji, że zapisy zawarte w § 4 ust. 2 zd. 2 umowy – zlecenie z dnia 1.10.2002 r. oraz § 3 ust. 2 zd. 2 umowy zlecenia z dnia 1.12.1999 r. wprowadzone na podstawie Aneksu nie są nieważne z mocy prawa jako że ta interpretacja prowadzi do zakazu zmieniania terminów przedawnienia roszczeń.

Wbrew twierdzeniom apelującego brak podstaw do przyjęcia naruszenia zakazów z treści art. 119 kc, zgodnie z którym terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Sporny aneks nie dotyczył przedłużania, ani zmieniania terminów przedawnienia. W umowach z dnia 1 grudnia 1999r., z dnia 8 czerwca 2001r. i z dnia 1 marca 2006r. strony ustaliły, iż wynagrodzenie będzie wypłacane po wyegzekwowaniu zasądzonych należności, dalsze koszty związane z nadaniem klauzuli wykonalności jak i przyznane przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym dla zleceniobiorcy również będą wypłacone po ich wyegzekwowaniu. Aneksem z dnia

18 lipca 2008r. strony ustaliły, iż wynagrodzenie będzie wypłacane po wyegzekwowaniu zasądzonych należności na podstawie faktury VAT gotówką lub przelewem. W wypadku rozwiązania umowy o obsługę prawną przez którąkolwiek ze stron, zleceniodawca zobowiązuje się do zapłaty na rzecz zleceniobiorcy zasądzonych przez Sąd w jego orzeczeniach na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego zleceniobiorcy, które nie zostały mu przez zleceniodawcę zapłacone i które nie zostały wyegzekwowane od dłużników; § 3 ustęp 3 - dalsze koszty związane z nadaniem klauzuli wykonalności, jak i przyznane przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym dla zleceniobiorcy również będą wypłacone po ich egzekwowaniu. § 3 ust. 2 zdanie drugie stosuje się odpowiednio. W § 2 aneksu z dnia 18.07.2008 r. strony ustaliły, że w przypadku rozwiązania umowy z dnia 1.10.2002 r. zleceniodawca zobowiązał się do zapłaty zasądzonych przez Sąd kosztów zastępstwa procesowego, niezapłaconych przez zleceniodawcę ani nie wyegzekwowanych od dłużników. Pierwotnie ta umowa przewidywała na wypadek wygaśnięcia umowy zapłatę zasądzonych orzeczeniami kosztów zastępstwa procesowego, klauzulowego i w postępowaniu egzekucyjnym, w zakresie, w jakim wpłynęły na konto zleceniodawcy w wyniku działań zleceniobiorcy.

Umowa stron nie może zmieniać zasad przedawnienia danego roszczenia. Strony spornym aneksem zmodyfikowały przesłanki powstania roszczenia o zapłatę zasądzonych w tytułach egzekucyjnych kosztów zastępstwa roszczenia, dodając odrębną przesłankę roszczenia o zapłatę kosztów zastępstwa procesowego, w odmiennych okolicznościach, a to rozwiązania umowy o obsługę prawną. Aneks dotyczył odmiennej sytuacji, w zakresie wynagrodzenia, a to w wypadku rozwiązania umowy stwarzając możliwość żądania należności z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, także tej niewyegzekwowanej na rzecz zleceniodawcy. Czynność prawna w postaci rozwiązania umowy pozostawała bez wpływu na skrócenie bądź przedłużenie terminu przedawnienia należności powoda w stosunku do pozwanego. Stanowiła ona zdarzenie, od którego rozpoczyna bieg termin przedawnienia t.j. powstała prawna możliwość skutecznego żądania przez wierzyciela spełnienia przez dłużnika świadczenia. Aneks przyznawał innymi słowy powodowi nowe roszczenie o wynagrodzenie z tytułu należności niewyegzekwowanych.

Niezasadnym był także kolejny, związany z powyższym zarzut, a to naruszenia art. 120 § 1 zd. drugie kc i przyjęcie początku biegu przedawnienia wraz z upływem 6 miesięcznego terminu wypowiedzenia obu umów. Bezpodstawne są zarzuty wywodzące początek terminu z datą podpisania aneksu, a nie z datą rozwiązania umów zlecenia. Powód mógł żądać zapłaty, zgodnie z ustaleniami spornego aneksu odnośnie niewyegzekwowanych kosztów zastępstwa, dopiero od daty rozwiązania umów. Innymi słowy dopiero to zdarzenie dawało powodowi prawo do żądania nowego, dodatkowego wynagrodzenia, przewidzianego właśnie na wypadek rozwiązania umów zlecenia. Było to inne roszczenie o wynagrodzenie niż roszczenie zdefiniowane w pierwotnej umowie, przed wprowadzeniem aneksu. W tym przedmiocie sąd II instancji podziela argumentację prawną SR w R. w sprawie V Gc 249/14. Bieg terminu przedawnienia roszczenia nie może się rozpocząć przed datą jego powstania, a do tego prowadziłby pogląd pozwanego, traktujący wypowiedzenie umowy jako „czynność” w rozumieniu art. 120 § 1 zd.2 kc. Tą czynnością bowiem powodującą wymagalność roszczenia nie jest bowiem wypowiedzenie umowy (wypowiedzenie powoduje tylko powstanie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia), lecz wezwanie do zapłaty, skoro strony w aneksie nie określiły terminu zapłaty wynagrodzenia po rozwiązaniu umowy (art. 455 kc). Pozwany umowę z dnia 1.10.2002 r. wypowiedział w dniu 28.07.2011 r. , a uległa ona rozwiązaniu w dniu 28.01.2012 r. , dwuletni termin przedawnienia / art. 751 pkt 1 kc/ zakończyłby się w dniu 28.01.2014 r. odnośnie umowy z dnia 1.12.1999 r. z późniejszymi umowami zmieniającymi z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. zostały wypowiedziane w dniu przez powoda w dniu 14.02.2012 r. , termin przedawnienia upływałby w dniu 14.02.2014 r. Zawezwanie do próby ugodowej złożono w Sądzie w dniu 20.01.2014 r., co przerwało bieg terminu przedawnienia w myśl art. 123 § 1 ust. 1 kc w zakresie wynagrodzenia w kwocie netto, zasądzonej wyrokiem Sądu I instancji.

Niezasadnym był zarzut kwestionujący datę popadnięcia w opóźnienie w zapłacie przez pozwanego. Istotnie samo powstanie możliwości żądania zapłaty nie oznacza postawienia wierzytelności bezterminowej /art. 455 kc/, a z taką mamy do czynienia w niniejszej sprawie w stan wymagalności. Jako że zawezwanie do próby ugodowej obejmujące należność objętą pozwem w sprawie niniejszej zostało doręczone pozwanemu w dacie 20.04.2014 r. to począwszy od dnia następnego należało uznać, że pozwany pozostawał w opóźnieniu stąd Sąd Rejonowy prawidłowo zasądził odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia /art. 481 kc/ od dnia 21.04.2014 r. Niezasadna była argumentacja apelacji uzależniająca

zapłatę od wystawienia faktury VAT. Jak to wyżej sąd uzasadnił, w stan wymagalności stawiało już wezwanie do zapłaty, mające miejsce przed datą wystawienia faktury. Jednocześnie wbrew argumentom apelacji same strony nie uzależniły wymagalności wierzytelności z tytułu zapłaty wynagrodzenia należnego w związku z rozwiązaniem umowy zlecenia, od wystawienia przez powoda faktury VAT właśnie. Zapis, na który powoływał się apelujący, dotyczył wynagrodzenia należnego po wyegzekwowaniu zasądzonych należności.

Niezasadnym był kolejny zarzut, a to naruszenia art. 65 § 1 i 2 kc poprzez przyjęcie przez SR, iż sporny aneks dotyczy wszystkich umów, a nie wyłącznie umowy z daty 1.12.1999 r. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie także argumentację Sądu I instancji. Stanowisku pozwanego przeczy w ocenie Sądu Okręgowego już sama treść aneksu z daty 18.07.2008 r. wyraźnie odwołującego się do umów zlecenia z dnia 1.10.2002 r. oraz z dnia 1.12.1999 r. z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. , a także powołanie już w treści aneksu (par. 3 ust. 1) nie tylko regulacji zawartej w treści § 3 ust. 2 i 3 umowy z dnia 1.12.1999r. , ale i późniejszych zmian odnoszących się do treści tych przepisów. Trzeba natomiast wskazać, iż właśnie analogiczna regulacja (treść przepisów) jak w par. 3 ust. 2 i 3 umowy z dnia 1.12.1999r. została zawarta w par. 3 ust. 2 i 3 umów z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006, tyle , że przy zmianie podmiotów stanowiących strony tych umów tj. Kancelarią Radców Prawnych S. i (...) sp p., a pozwanym. Tożsame strony zawierały już również aneks z dnia 18.07.2008r. Powyższe pozwala na stwierdzenie, iż intencją stron było objęcie aneksem z dnia 18.07.2008r. § 3 ust. 2 i 3 również umów z dnia 8.06.2001 r. i 1.03.2006 r. Odmienna interpretacja również w przymacie tytułu aneksu, ale i wykładni logicznej i celowościowej tego aneksu nie broni się.

W przedmiocie zarzutu naruszenia art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc w zw. z art. 5 kc to okazał się on niezasadny. Stosownie do art. 98 § 3 kpc do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie. Przepis art. 98 kpc w § 1 ustanawia dwie zasady ponoszenia kosztów sądowych: zasadę zwrotu kosztów celowych oraz zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania (procesu). Powyższe zasady zostały spełnione przez powoda. Pozwany zarzucił, iż powód generuje koszty postępowania bowiem dzieli roszczenie: w ciągu miesiąca złożono 17 pozwów, zamiast jednego, a powód dzieli roszczenia z poszczególnych wykazów, a nawet faktur. W ocenie Sądu Okręgowego , zważywszy na procesową możliwość ujęcia roszczenia w wielości pozwów, biorąc pod uwagę charakter roszczenia powoda, rozległość koniecznego dla zebrania materiału dowodowego stanowiącego załącznik do pozwu, zasadnie podnoszony przez stronę powodową, związany z przygotowaniem pozwu nakład pracy, czas, konieczność usystematyzowania dokumentacji załączanej do danego pozwu, brak podstaw, by stwierdzić, iż w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki dla przyjęcia braku podstaw dla ich zasądzenia , stosownie do wyniku sprawy. Przedmiotowa sprawa założona na podst. spraw z wykazów nr 14 i 26 liczy VIII tomów, zatem zbiorcze złożenie pozwu na wszystkie wykazy znacznie utrudniłoby również i sadowi rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy, zwłaszcza, że poszczególne wykazy obejmują różne okresy zasądzonych kosztów zastępstwa w postępowaniach sadowych, klauzulowych i egzekucyjnych, odnoszących się do poszczególnych umów obsługi prawnej.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe powoda w przedmiocie następstwa prawnego powoda po spółce cywilnej, zgłoszone po raz pierwszy w postępowaniu apelacyjnym na podstawie art. 381 kpc jako spóźnione. Okoliczność, iż powód przez omyłkę nie przedłożył ich przed sądem I instancji oraz że odnalazł je po wydaniu wyroku nie uzasadnia ich uwzględnienie w postępowaniu apelacyjnym.

Odnosząc się zatem do apelacji powoda, Sąd Rejonowy bardzo wnikliwie i wszechstronnie ocenił materiał dowodowy obu stron w kontekście zarzutu pozwanego braku legitymacji czynnej w zakresie należności dotyczących spółki cywilnej. Sąd Okręgowy w całości te ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną podziela. Następstwo prawne spółki partnerskiej nie wynika z przepisów ksh, skoro powód powołując tę spółkę nie wyczerpał trybu przekształcenia określonego w art. 551 ksh, zatem brak podstaw do zastosowania przepisu art. 553 § 1 ksh, przyjmującego sukcesję generalną spółki partnerskiej praw i obowiązków spółki cywilnej. Nie zmienia tego fakt, iż w dacie powstania spółki partnerskiej : 18.06.2001r. (data jej rejestracji w KRS) W. S. zadeklarował w US w R. na deklaracji Vat-Z zaprzestania wykonywania czynności podlegających podatkowi Vat w postaci spółki cywilnej, podając w uzasadnieniu zmianę formy prawnej na spółkę partnerską. Brak też podstaw do przyjęcia, iż doszło do cesji wierzytelności spółki cywilnej na rzecz spółki partnerskiej na podstawie dokumentów załączonych przez powoda w piśmie procesowym z dnia 4.10.2016r. O ile dopuszczalne jest zbycie wierzytelności przyszłych, a za takie należałoby uznać wierzytelności objęte

żądaniem pozwu odnoszące się do spółki cywilnej, o tyle uchwały wspólników c.s nr 1 i 2 z daty 18.05.2001r. oraz tzw. „Porozumienie” z daty 18.05.2001r. podjęte tylko przez jej wspólników nie przenoszą żadnych praw, bowiem brak w tym przedmiocie oświadczenia spółki partnerskiej jako tzw. ułomnej osoby prawnej o nabyciu tych praw. Umowa cesji to czynność dwustronnie zobowiązująca, wzajemna. Wskazać też należy, iż Uchwała nr 2 w § 2 nie precyzuje, jakie to prawa miałyby nabyć spółka partnerska, a jest to konieczne, gdy przedmiotem cesji są wierzytelności przyszłe. Z tych względów skoro brak następstwa prawnego spółki partnerskiej w prawa spółki cywilnej, objęte żądaniem pozwu, brak też podstaw prawnych do przyjęcia, iż aneks z 2008 roku zawarty przez spółkę partnerską skutecznie zmienił umowy obsługi prawnej zawarte przez wspólników s.c. Chodzi tu o umowy z daty 22.04.1998, 1.12.1999 i 2.11.2000r., Nie sposób też uznać, iż ta ostatnia umowa „straciła ważność” - czytaj: „została rozwiązana” w dacie kolejnej umowy, z dnia 1.10.2002r., bowiem spółka partnerska nie mogła rozwiązać umowy dotyczącej spółki cywilnej. Tym samym błędna jest interpretacja powoda § 5 aneksu z 2008 roku, że dotyczy on wszystkich nierozliczonych spraw na dzień jego zawarcia, a więc zdaniem powoda również roszczeń z umowy z 1998, skoro spółka partnerska wobec braku następstwa nie mogła zmieniać umowy zawartej przez wspólników s.c. Dodać należy, wbrew twierdzeniom powoda, iż rozstrzygnięcia w poprzednich sprawach wskazanych w uzasadnieniu pozwu, zwłaszcza ocena treści § 5 aneksu dokonana przez SR w sprawie V Gc 249/14 jako odnoszące się do „wszystkich” spraw niezapłaconych odnosiła się do innego stanu faktycznego, tj. gdy legitymacja czynna nie została skutecznie w procesie podważona oraz w stosunku do należności, zasądzonych po dacie zawarcia aneksu.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił „milczenie” powoda w zakresie wskazanych precyzyjnie przez pozwanego w piśmie procesowym z dnia 15.09.2016r. należności za sprawy mandatowe z wykazu nr 26, wszczęte przed dniem 8.06.2001r., jako nie dotyczące spółki partnerskiej, jako przyznanie tego twierdzenia na mocy art. 230 kpc, zatem do zasądzenia na rzecz powoda z tego wykazu wedle niekwestionowanych przez powoda wyliczeń pozwanego pozostawała kwota 700 zł. Wykaz nr 14 odnosił się do należności z roku 2011, a więc spółki partnerskiej. Na marginesie Sąd Okręgowy nie podziela tych rozważań sądu I instancji, które odnoszą się do wyszczególnionych przez ten sąd 3 kategorie. Zważyć należy, iż o tym, która umowę należy stosować do poszczególnych roszczeń powoda decyduje data wniesienia sprawy do sądu, a nie charakter tych kosztów: procesowe, klauzulowe i egzekucyjne, bowiem to ze sprawy sądowej wynikają te wszystkie kategorie kosztów myśl nie tylko brzemienia umowy z 1998 oraz 1999r, ale i treści pełnomocnictwa procesowego i art. 91 kpc. Innymi słowy jeżeli sprawa została założona w sądzie w dacie obowiązywania umowy s.c., to wynikłe z niej koszty w postaci wynagrodzenia radcowskiego na każdym etapie postępowania, nawet, gdy zostały zasądzone, czy przyznane (np. egzekucyjne) pod rządem umowy spółki partnerskiej, rządzą się zasadami wynikającymi z umów o obsługę prawną w postępowaniach mandatowych zawartych przez s.c. Powyższa odmienna ocena, niż dokonana przez sąd I instancji nie miała jednak znaczenia prawnego w tej sprawie, gdyż skutecznie pozwany podważył legitymację czynną powoda wskazując i wyliczając w sposób niesporny roszczenia z wykazu nr 26 za okres wg jego twierdzeń do 8.06.2001r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił obie apelacje stron na podstawie art. 385 kpc.

Ponieważ koszty postępowania apelacyjnego z uwagi na w.p.z., mieszczące się w tym samy przedziale stawek, jeśli chodzi o wynagrodzenia radcowskie i adwokackie, były niemal identyczne (niewielka różnica dotyczyła tylko opłat od apelacji) sąd orzekł o ich wzajemnym zniesieniu na podst. art. 100 kpc.